

ligvis ikke bogstaveligt, da Oberster jo plejer at være skaldede.“

Der blev beredvilligt smilet rundt om Bordet, og den unge Hr. Sivertsen opslog en æselsagtig Skryden.

„Jeg finder det, som sagt, uheldigt,“ fortsatte Max Bernhardt, „fordi Oberst Bjerregrav ubetinget er den af vore mere kendte Sagkyndige, der vil kunne tjene Sagen bedst . . . ikke at tale om, at han vilde være besværlig, maaske farlig at have til Modstander. Nu har vi jo imidlertid — som De veed — faaet Oberstens Løfte om Tilslutning paa den Betingelse, at de indledende Skridt til et Samarbejde bliver gjort fra Deres Side, — hvad vel, naar hans Alder og sociale Stilling tages i Betragtning, ikke kan siges at være nogen urimelig Fordring.“

Alles Øjne var under denne Tale bleven rettet forventningsfuldt mod Per, hvis Holdning efterhaanden havde vakt nogen skjult Raadvildhed mellem de forsamlede Herrer. Han lod dem ikke vente paa Svaret.

„Jeg vil absolut protestere mod enhver Slags Formynderskab,“ sagde han. „Jeg har udarbejdet Planen uden fremmed Assistance og ønsker heller ikke fremtidig nogen sideordnet Medarbejder.“

Ivan sank stille sammen som en hjerteskuet Fugl. Ogsaa gennem de andre Herrer gik der et Stød af Betuttelse, saa usædvanligt var det, at Nogen — endsige en ung og ukendt Mand — saa aabenlyst fordristede sig til at sætte sig op mod Max Bernhardts Ønsker.

Denne selv var ikke langt fra at tabe sin smilende Maske. Han greb den dog i Faldet; og for at give Per Lejlighed til at raade Bod paa sin Forløbelse sagde han med Humor:

„Hr. Sidenius har aabenbart faaet et forkert Ben ud af Sengen imorges.“ — Og vendt mod Per selv fortsatte han: „Hvor kan De dog nænne at vise Dem saa uforsonlig overfor en Hædersmand som Oberst Bjerregrav, en gammel Krigsinvalid, en Fædrelandsforsvarer! Han maa jo være lige til at kysse!“

I pligtmæssig Beundring opslog Hr. Sivertsen igen sin skrydende Latter, men stoppede pludselig op, da han mærkede, at